

Barça: solidesa, prudència i planificació

Com en qualsevol fitxatge, es fa difícil assegurar com pot acabar l'operació del Barça per fitxar Thiago Silva, però la voluntat dels blaugrana sembla total. L'ofensiva ha sobtat perquè fins ara s'havia renunciat al brasiler per

l'elevat cost del traspàs i per la seva excessiva fitxa. Si afegim que el Barça acaba de tancar amb Neymar el fitxatge estrella de la temporada, ha sorprès la determinació de la junta de Rosell per aconseguir un jugador tan car. Però la directiva, mitjançant el seu portaveu, Toni Freixa, ja ha deixat clar que, fins a certs límits, el Barça té capacitat econòmica per afrontar-ho. Sobre la base d'una solidesa econòmica com la que manifesta el club, cal valorar positivament la planificació que s'està fent amb fitxatges importants

que han d'ajudar a mantenir el Barça en el lideratge mundial. Després de Neymar, Thiago Silva també pot ser un reforç molt necessari, en aquest cas al centre de la defensa, i a més és un jugador per qui Tito sembla que té un gran interès. Òbviament, la prudència sempre ha d'estar present en aquestes decisions, però aprofitar la bona salut econòmica que sembla que té el club per reforçar l'equip –i tot sembla indicar que amb bon criteri futbolístic–, cal considerar-ho una bona inversió de futur.

LA PENÚLTIMA

Solidaris

I ara què fem? Es fa difícil entendre que l'esport modest i especialment el de formació estiguin en el punt de mira dels inspectors de la Seguretat Social que graten les irregularitats fiscals que poden fer alguns clubs catalans. A principi d'octubre, s'intensificarà la pressió. La majoria dels clubs esportius ho passen magre per quadrar els números cada temporada. Probablement viuen enmig d'una economia de subsistència. Desaparegudes les subvencions, pagar els arbitratges, pagar els entrenadors, les llicències federatives, el material esportiu i el manteniment de les instal·lacions, al marge de les despeses habituals, fa complicada la seva subsistència. És cert que en les estructures directives i tècniques dels clubs esportius hi ha molt voluntarisme i bona fe per col·laborar. També és veritat que encara queda algun mecenes disposat a col·laborar-hi, però és sabut que no es mouen grans fortunes. Tot al contrari. Cap luxe ni lucre. No hi ha estructures professionals. És impossible. Els clubs viuen de les quotes de les criatures que fan esport que paguen els pares i, en els millors dels casos, d'algun suport comercial local. I d'aquí han de sortir les misses. Totes les misses. I del que aporten els pares, per exemple, en desplaçaments i en benzina. Això ja fa temps que no ho paguen els clubs. Algú ha calculat mai l'impacte econòmic que es genera en un cap de setmana amb les competicions que hi ha a Catalunya en les diverses disciplines esportives anant amunt i avall pares i fills?

Al marge del fet material, que ara es persegueix a Catalunya i no sé si en altres indrets es fa el mateix, la riquesa que es genera és la feina que es fa i que tard o d'hora aprofita la societat. La formació que aporten els clubs esportius i els valors que treballen és el que hauria de cotitzar en el futur. L'esport té una funció social que no es paga amb diners i són aquests clubs *morosos* els que la treballen sense cap compensació social. No es coneix cap club que guanyi diners. Al revés. Hi havia un reconegut mecenes, si es vol dir així, que a més èxit, més s'havia de gratar la butxaca. A mesura que els equips superaven competicions, les despeses augmentaven per parti-

Poliesportius catalans poden quedar buits, com el de la imatge, per l'ofensiva de la Seguretat Social ■ EL 9

cipar en els campionats. Sense subvencions.

Ara s'ha encès una alarma i fa por que algun club esportiu llanci la clau per sota de la porta per un increment exagerat de la despesa en impostos, i els mateixos que ara inflen pit per la formació i la feina que fan els clubs en guanyar algun títol o alguna medalla en qualsevol competició internacional es poden quedar sense res. I com que les retallades ja han escanyat els recursos econòmics destinats als esportistes, als d'elit i als que no, acabarem empobrint la pràctica esportiva o la situarem com una activitat de luxe destinada a uns quants que estaran al corrent de tots els pagaments oficials possibles i disposats a

passar totes les inspeccions que calgui per demostrar que les relacions laborals en l'esport serveixen per reduir una vergonyant llista d'aturats a què tots estem exposats. A corre-cuita, els clubs esportius es posaran al corrent. Contractaran entrenadors per als equips més menuts com si fossin per a un equip professional. Formaran una gran estructura que serà l'enveja de tothom i la cotització feta servirà per a una jubilació digna al cap dels anys. L'esport sempre és una bona solució. Aporta valors, reforça l'autoestima i ajuda a mantenir les estructures. Només faltaria. L'esport sempre ha estat solidari. Un altre valor a destacar.

Es fa difícil entendre que l'esport modest i especialment el de formació estiguin en el punt de mira dels inspectors de la Seguretat Social

Santi Carreras. PERIODISTA